Категорія справи № **363/581/24: Кримінальні справи (з 01.01.2019); Кримінальні правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку; Воєнні злочини.**
Надіслано судом: **15.05.2026.** Зареєстровано: **16.05.2026.** Забезпечено надання загального доступу: **18.05.2026.**
Номер судового провадження: **1-кп/363/223/26**
Номер кримінального провадження в ЄРДР: **12023000000001671**

15.05.2026 Справа № 363/581/24

ВИРОК

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

15 травня 2026 року Вишгородський районний суд Київської області у складі:

головуючого судді ОСОБА_1 ,

за участю секретаря ОСОБА_2 (ОСОБА_3)

прокурора ОСОБА_4

потерпілого ОСОБА_5

захисника адвоката ОСОБА_6 в режимі відеоконференції поза межами приміщення суду

розглянувши у відкритому судовому засіданні у залі суду в м. Вишгороді в порядку спеціального судового провадження за відсутності обвинуваченого (inabsentia) кримінальне провадження за № 12023000000001671 від 07.09.2023 року за обвинуваченням

ОСОБА_7 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , уродженця с. Хороль Хорольського району Приморського краю Російської Федерації, громадянина Російської Федерації, військовослужбовця 4-ї десантно-штурмової роти НОМЕР_1 парашутно-десантного батальйону НОМЕР_2 ОДШБ (військова частина НОМЕР_3), зареєстрованого за адресою АДРЕСА_1 , проживаючого за адресою: АДРЕСА_2 ,

у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України

ВСТАНОВИВ:

З 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ т іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об`єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та

ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об`єкти України в окремі районах Донецької та Луганської областей України.

07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом «ДНР»), а 27 квітня

2014 року в м. Луганську терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованим Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 року № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення н територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об`єктів по всій території України.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 року не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 року «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентськ Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 року за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірним Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Далі, ЗС РФ та інші військові формування РФ із території Республіки Білорусь здійснили перетин державного кордону України поза пунктами пропуску та, переслідуючи мету окупації українських населених пунктів, почали рух у напрямку міста Києва.

27.02.2022 року ЗС РФ та інші військові формування РФ, продовжуючи рух у напрямку міста Києва, зайняли позиції на території Вишгородського району Київської області, зокрема, в селі Козаровичі Димерської територіальної громади.

Одним з військових підрозділів ЗС РФ, які окупували АДРЕСА_3 була четверта десантно-штурмова рота другого батальйону НОМЕР_4 окремої десантно-штурмової бригади Східного військового округу (військова частина № НОМЕР_3).

У свою чергу громадянин Російської Федерації ОСОБА_7 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , будучи військовослужбовцем четвертої десантно-штурмової роти другого батальйону НОМЕР_4 окремої десантно-штурмової бригади ІНФОРМАЦІЯ_2 (військова частина № НОМЕР_3), приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на територ АДРЕСА_3 у період з 24.02.2022 року по 31.03.2022 року, а тому відповідно до ст. 43 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що застосовується до захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І) від 08.06.1977, мав статус комбатанта.

08 березня 2022 року в другій половині дня, (точного часу досудовим розслідуванням не встановлено) ОСОБА_7 , разом з військовослужбовцем четвертої десантно-штурмової роти другого батальйону НОМЕР_4 окремої десантно-штурмової бригади ІНФОРМАЦІЯ_2 (військова частина № НОМЕР_3) ОСОБА_8 , ІНФОРМАЦІЯ_3 перебуваючи на території села Козаровичі Вишгородського району Київської області, на виконання наказу (команди) тимчасово виконуючого обов`язків командира четвертої десантно-штурмової роти другого батальйону ІНФОРМАЦІЯ_4 (військова частина № НОМЕР_3), заступили на патрулювання території, прилеглої до АДРЕСА_4 біля території господарських приміщень. Перед відпрацюванням маршруту розподілили зони контролю територій, відповідно до якого ОСОБА_7 відпрацьовував праву сторону, на якій знаходились господарські приміщення, ОСОБА_8 ліву сторону від ферми по АДРЕСА_4 .

У цей час, тобто 8 березня 2022 року в другій половині дня, (точного часу досудовим розслідуванням не встановлено), ОСОБА_5 , ІНФОРМАЦІЯ_5 , проживаючи та виконуючи господарські роботи по догляду за тваринами на господарській території, що розташована біля АДРЕСА_4 , вийшов з приміщення ферми, без вогнепально зброї, у цивільному одязі, при цьому не вчиняючи жодних дій, які могли би свідчити про його участь у збройному конфлікті.

Побачивши цивільного громадянина України ОСОБА_5 у ОСОБА_7 , який є військовослужбовцем другого батальйону четвертої десантно-штурмової роти НОМЕР_4 окремої десантно-штурмової бригади ІНФОРМАЦІЯ_2 (військова частина № НОМЕР_3), виник умисел на жорстоке поводження з громадянином України з числ цивільного населення, який не брав участі у бойових діях.

08.03.2022 року в другій половині дня, точного часу не встановлено, ОСОБА_7 усвідомлюючи існування міжнародного збройного конфлікту, реалізуючи злочинний умисел на жорстоке поводження з цивільною особою, перебуваючи на АДРЕСА_4 , не повідомляючи про свій намір іншому військовослужбовцю - ОСОБА_8 , яки одночасно здійснював з ним патрулювання, умисно, в порушення норм міжнародного гуманітарного права, а саме вимог ст. ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції «Про захист цивільного населення під час війни» від 12.08.1949, ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жерт міжнародних збройних конфліктів (Протокол І), від 08.06.1977, без будь-якого попередження, застосував вогнепальну автоматичну зброю АК-74СУ калібру 5*45 мм, - здійснив постріл у потерпілого ОСОБА_5 , чим завдав останньому тілесні ушкодження у вигляді наскрізного вогнепального поранення стегна правої ноги.

Будучи пораненим, ОСОБА_5 перемістився до середини ферми з вогнепальним пораненням, при цьому ОСОБА_7 залишив у небезпеці потерпілого ОСОБА_5 , не надавши йому медичну допомогу.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинуваченого (in absentia), останній показань суду не надавав, клопотань на адресу суду не направляв.

Відповідно до ухвали суду від 03.10.2024 року, вказане кримінальне провадження призначено до судового розгляду та постановлено здійснювати спеціальне судове провадження у кримінальному провадженні за № 12023000000001671 від 07.09.2023 року за обвинуваченням ОСОБА_7 у вчиненні кримінального правопорушення передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Так, відповідно ст. 129 Конституції України, ст. 7 КПК України, основними засадами судочинства в Україні є верховенство права, законність, рівність усіх учасників судового розгляду перед законом і судом; повага до людської гідності.

Зміст та форма кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (in absentia) повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження, зазначеним у ч. 1 ст. 7 КПК України, з урахуванням особливостей, встановлених законом, передбачено ч. 2 ст. 7 КПК України. Отже, кримінальне провадженн за відсутності обвинуваченого повинно відповідати, у тому числі таким загальним засадам судочинства, як законність, рівність перед законом і судом, презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини тощо, що випливає зі змісту п. п. 2, 3, 10 ч. 1 ст. 7 КПК України.

При цьому суть принципу законності, відповідно до ч. 1 ст. 9 КПК України, крім іншого, полягає у тому, що під час кримінального провадження суд, прокурор та слідчий зобов`язані неухильно додержуватися вимог Конституції України, цього Кодексу, міжнародних договорів, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радо України, вимог інших актів законодавства.

Так, згідно ч. 1 ст. 10 КПК України, суть принципу рівності перед законом і судом полягає у тому, що не може бути привілеїв чи обмежень у процесуальних правах, передбачених цим Кодексом, за будь-якими ознаками, у тому числі за політичними переконаннями.

Судом встановлено, що дане кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia) відповідає загальним засадам кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених законом. Стороною обвинувачення та судом використані всі передбачені законом можливості для дотримання прав обвинуваченого зокрема, права на захист та доступ до правосуддя.

Дане кримінальне провадження здійснювалось з обов`язковою участю захисника, який був забезпечений державою.

Повістки про виклик обвинуваченого, а також інформацію про процесуальні документи надсилались та публікувались відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Аналіз наявних в матеріалах справи численних документів на підтвердження завчасних належних викликів ОСОБА_7 до слідчого (прокурора) та суду, направлених йому повідомлень з приводу його прав та обов`язків, оголошеної підозри, висунутого обвинувачення та руху спеціального судового провадження свідчить про те, ш ОСОБА_7 мав підстави усвідомлювати, що проти нього розпочато кримінальне провадження, він отримав чи мав би отримати оголошену підозру, відповідні виклики та пред`явлене обвинувачення, мав можливість бути обізнаним із усіма своїми правами, в тому числі і на захист та доступ до правосуддя.

Таким чином вимоги процесуального закону були дотримані як на стадії досудового розслідування так і судом, повістки про виклик обвинуваченого були завчасно опубліковані та така інформація була доступною. Як органом досудового розслідування, так і судом було вжито всіх передбачених законом заходів для своєчасно повідомлення ОСОБА_7 про здійснення вказаного кримінального провадження та вичерпано всі можливі засоби такого повідомлення.

За наведених обставин суд вважає, що в межах даного кримінального провадження обвинуваченому було в достатній мірі забезпечено гарантії: бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього; мати час і можливості, необхідні для підготовки сво захисту; захищати себе особисто чи використовувати юридичну допомогу захисника, вибраного на власний розсуд, або - за браком достатніх коштів для оплати юридичної допомоги захисника - одержувати таку допомогу безоплатно, коли цього вимагають інтереси правосуддя; брати особисту участь під час судового розгляду у допи потерпілих та свідків обвинувачення, дослідженні інших доказів.

Така ситуація узгоджується із взятими на себе зобов`язаннями, яких повинна дотримуватися держава Україна з тим, щоб забезпечити реальне використання права, яке гарантується ст. 6 Європейської Конвенції з прав людини та ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права.

Вказані висновки грунтуються і на правовій позиції Європейського суду з прав людини (справа «Колоцца проти Італії» від 12.02.1985 року, справа «Шомоді проти Італії» від 18.05.2004 року), за якими суд при розгляді справи в порядку спеціального судового провадження зобов`язаний обґрунтувати чи були здійсненні всі можлив передбачені законом заходи, щодо дотримання прав обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя.

З урахуванням наведеного суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову ОСОБА_7 , який повинен знати про розпочате кримінальне провадження, від здійснення свого права предстати перед українським судом за діяння вчинені на території держави Україна та захищати себе безпосередньо в такому суді, а так сам свідчать про його наміри ухилитися від суду держави Україна. Ухилення останнього від правосуддя необхідно оцінювати як реалізацію ним його невід`ємного права на свободу від самозвинувачення чи самовикриття (п/п. «g» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну ключових гарантій презумпції невинуватості.

У відповідності до вимог ч. 3 ст. 323 КПК України спеціальне судове провадження, тобто судовий розгляд у кримінальному провадженні щодо злочинів, зазначених у ч. 2 ст. 297-1 цього Кодексу, зокрема передбачених ст. 438 КК України, може здійснюватися за відсутності обвинуваченого (in absentia), який переховується від суду н тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності.

Зважаючи на специфіку спеціального судового провадження (ч. 3 ст. 323 КПК України), суд, зберігаючи неупередженість та безсторонність, надає особливого значення охороні прав та законних інтересів обвинуваченого, як учасника кримінального провадження, яке відбувається за його відсутності, забезпеченню повного т неупередженого судового розгляду з тим, щоб до обвинуваченого була застосована належна правова процедура в контексті приписів ст. 2 КПК України, з дотриманням всіх загальних засад кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених виключно законом. Ці особливості вимагають від суду прискіпливої оцінк кожного поданого доказу обвинувачення, відтак поріг вимогливості до доказування у даному випадку має бути підвищений.

Захисник адвокат ОСОБА_6 у судовому засіданні зазначив, що не мав можливості зв`язатися з обвинуваченим та з`ясувати в нього позицію щодо пред`явленого обвинувачення. Водночас, захисник належним чином приймав участь у реалізації права на захист обвинуваченого під час судового розгляду та висловлював свою позицію приводу доведеності вини останнього у даному кримінальному провадженню.

Прокурор ОСОБА_4 у судовому засіданні підтримав пред`явлене ОСОБА_7 обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України. Стороною обвинувачення вказано на те, що досліджені матеріали кримінального провадження, у тому числі показання допитаних у судовому засідан потерпілого та свідків, письмові докази, беззаперечно вказують на те, що ОСОБА_7 вчинено воєнний злочин, а саме порушення законів та звичаїв війни, яке виразилось в жорстокому поводженні з цивільним населенням.

Дослідивши під час спеціального судового провадження в судовому засіданні надані стороною обвинувачення докази, суд вважає, що винуватість обвинуваченого ОСОБА_7 повністю доведена сукупністю наступних досліджених у судовому засіданні доказів:

- показаннями потерпілого ОСОБА_5 , який у судовому засіданні повідомив, що він багато років працює та мешкає на території домогосподарства, яке належить ОСОБА_9 та розташовано по АДРЕСА_4 , де доглядає за домашньою худобою. Територія с. Козаровичи Вишгородського району Київської області приблизно з 25.02.2022 рок була окупована збройними силами Російської Федерації. Мешканці с. Козаровичи не чинили під час окупації їх населеного пункту збройного опору військовим ЗС РФ. На території села, станом на 08.03.2022 року, не було військовослужбовців та військової техніки ЗСУ. 8 березня 2022 року у другій половині дня, у світлий час доби, ві вийшов із господарського приміщення, щоб загнати овець, та в цей час почув декілька пострілів чергою, а також відчув біль в районі правого стегна, після чого побачив кровотечу на правій нозі та повернувся до господарського приміщення. В цей день, після поранення до нього ніхто не приходив і він залишався у приміщенні дл худоби, намагаючись самостійно зупинити кровотечу. Він побачив, що поранення було наскрізним, тобто мали місце вхідний та вихідний отвір від кулі. Він зрозумів, що в нього стріляли російські військовослужбовці, оскільки вони розташовувались неподалік від ферми, та постійно здійснювали патрулювання біля її території, ал особи або осіб, які здійснили постріли, він не розгледів оскільки має слабкий зір. Він тільки почув з якої сторони пролунали постріли, а також побачив, що інші кулі пробили вхідні ворота у приміщення, про що потім розповів співробітникам поліції під час проведення з ним слідчих дій. Одну з куль було знайдено співробітникам поліції під час огляду місця події, який проводився за його участі. Зауважив, що цей день 08.03.2022 року він був одягнений у цивільний одяг, який не був схожий на військову форму одягу. В руках він нічого не тримав. В нього у володінні взагалі не має зброї. Наступного дня 09.03.2022 року, вранці, до нього приходили ОСОБА_9 т ОСОБА_10 , яким він розповів про те, що з ним сталося. Останні надали йому медичну допомогу шляхом перев`язки та обеззараження рани. Пізніше, в цей же день до нього прийшли військовослужбовці ЗС РФ, які були одягненні у військовий однострій та мали при собі зброю. Вони розпитали його про обставини поранення, але н надали жодної медичної допомоги. Потерпілий ОСОБА_5 також не знає, чи були ці особи причетні до його поранення. Вони нічого йому не розповідали та впізнати він їх не може. До медичного закладу він не звертався, швидку медичну допомогу не викликав, оскільки під час окупації це зробити було неможливо;

- показаннями свідка ОСОБА_9 , який у судовому засіданні повідомив, що в нього у володінні є домашнє господарство, розташоване в с. Козаровичи з боку вулиці Соборної, де він для власних потреб вирощує домашню худобу, а допомагає йому в цьому ОСОБА_5 , який мешкає у нього на території господарського приміщенн Територія с. Козаровичи Вишгородського району Київської області приблизно з 25.02.2022 року була окупована збройними силами Російської Федерації. Мешканці с. Козаровичи не чинили під час окупації їх населеного пункту збройного опору військовим ЗС РФ. На території села, станом на 08.03.2022 року, не бул військовослужбовців та військової техніки ЗСУ. Позиції ЗСУ знаходились за річкою Ірпінь. Окупацію села Козаровичи здійснювали підрозділи повітряно-десантних військ ЗС РФ, а також національної гвардії РФ. Це свідок ОСОБА_9 знає, оскільки військові зазначеного підрозділу приходили на ферму в перший день окупації села та та представились при їх безпосередньому спілкуванні, також це зрозумів з їх військової форми та знаків швидкої ідентифікації із зображенням парашута та російського прапора на шевронах. При першому візиті на ферму зазначені військові перевірили ферму та присутніх на ній осіб, в тому числі бачили ОСОБА_5 , як працівника ферм сказали їм, що якщо хочуть жити, щоб на трасу не виходили. Зазначений підрозділ повітряно-десантних військ ЗС РФ дислокувався біля території його господарства, а маршрут патрулювання проходив прямо біля господарського приміщення, де працював та мешкав ОСОБА_5 , приблизно в 20-25 метрах від приміщення ферм Патрулювали та проходили біля ферми військові зазначеного підрозділу кожен день, в цей час вони зупиняли роботу на фермі, не виходили з приміщень та слухали, щоб військові пройшли. 08.03.2022 року він зранку приїжджав до господарського приміщення з худобою, де мешкає та працює ОСОБА_5 . Тоді з ОСОБА_5 все було добр Однак коли ОСОБА_9 приїхав до цього господарського приміщення на наступний день 09.03.2022 року, він побачив, що ОСОБА_5 поранений у праву ногу. Кровотечі вже не було. Він допоміг зробити ОСОБА_5 перев`язку рани і побачив, що поранення було наскрізне, мали місце вхідний та вихідний отвори, як від кулі. Тако ОСОБА_5 розповів йому, про те, що 08.03.2022 року о другій половині дня він вийшов у двір, почув постріли, одним з яких його було поранено у праву ногу. Хто саме стріляв, ОСОБА_5 не бачив. Потім на території цього господарського приміщення співробітники поліції проводили слідчі дії, на проведення яких він надав їм письмови дозвіл та під час яких було знайдено одну з куль;

- показаннями свідка ОСОБА_10 , який у судовому засіданні повідомив, що він є мешканцем с. Козаровичи, Вишгородського району Київської області. Територія зазначеного села приблизно з 25.02.2022 року була окупована збройними силами Російської Федерації. Мешканці с. Козаровичи не чинили під час окупації їх населено пункту збройного опору військовим ЗС РФ. На території села з моменту окупації не було військовослужбовців та військової техніки ЗСУ. Окупацію села здійснювали підрозділи повітряно-десантних військ ЗС РФ, а також національної гвардії РФ, про це останньому повідомляли самі військові при спілкуванні. 08.03.2022 року в обідні час, приблизно о 12 годині він зустрів знайомого ОСОБА_11 , який займається розведенням худоби. В розмові ОСОБА_11 повідомив йому, що біля ферми розташовуються російські військові, та запропонував заїхати та взяти поросят, оскільки окупанти все одно їх заберуть або знищать. Після чого, він в заїхав на ферму та повідомив пр це ОСОБА_5 , який в той час був без будь-яких ушкоджень та був одітий у звичайну робочу одежу, джинсові штани, фуфайку, чоботи. В цей день бачив, що біля ферми стояли бойові машини піхоти (БМП), російські військові були у сусідньому корівнику. Також зауважив, що маршрут патрулювання російських військових проход прямо біля господарського приміщення ферми, де працював та мешкав ОСОБА_5 .. Приїхавши на наступний день 09.03.2022 року приблизно о 10 годині на ферму, він побачив, що ОСОБА_5 був поранений у праву ногу, поранення було наскрізне, мали місце вхідний та вихідний отвори. Кровотечі не було. ОСОБА_5 розповів йому, пр те, що 08.03.2022 року о другій половині дня він вийшов у двір, почув постріли, одним з яких його було поранено у праву ногу. Після чого вони закололи порося та поїхали додому, де взяли медичні засоби бинт та вату. Повернувшись він перевірив рану ОСОБА_5 на осколки, промив її, обробив та зробив перев`язку. Потім ще декіль днів приходив на ферму до ОСОБА_5 , обробляв його рану та робив перев`язку;

- заявою ОСОБА_5 від 01.09.2023 року про притягнення до кримінальної відповідальності невідомого йому військовослужбовця ЗС РФ, який пострілом в ногу у березні 2022 року завдав йому тілесних ушкоджень (т.2 а.с. 5);

- висновком судово-медичної експертизи від 02.10.2023 № 29 осв.-2023, згідно якого у потерпілого ОСОБА_5 встановлено тілесні ушкодження у вигляді 2-х рубців в ділянці правого стегна, анатомічне розташування та морфологічна особливість яких не виключають можливість їх утворення внаслідок одного пострілу із стрілецької збро в березні 2022 року. По ступені тяжкості данні тілесні ушкодження відносяться до тілесних ушкоджень легкого ступеня тяжкості, що спричинили короткочасний розлад здоров`я (т.2 а.с. 21-24);

- протоколом слідчого експерименту із потерпілим ОСОБА_5 від 23.11.2023 року із відеозаписом вказаного слідчого експерименту, під час якого потерпілий на місці зазначив обставини отримання ним поранення 08.03.2022 року у с. Козаровичі Вишгородського району Київської області (т.2 а.с. 55-60);

- протоколом огляду місяця події за участю потерпілого ОСОБА_5 від 23.11.2023 року із відеозаписом вказаного огляду, в ході якого було оглянуто ділянку біля входу в ферму, що розташована неподалік вул. Соборна в с. Козаровичі Вишгородського району Київської області, знайдено та вилучено предмет, схожий на кулю (т.2 а.с. 64-67)

- висновком судово-балістичної експертизи № СЕ-19-23/70539 БЛ від 07.12.2023 року, згідно якого наданий на дослідження предмет є частиною боєприпаса, а саме стріляною кулею зі сталевим осердям від проміжного патрону калібру 5,45-39 мм. (т.2 а.с. 81-83);

- висновком судово-медичної експертизи № 372 д/29осв-2023 від 05.12.2023 року, згідно якого у потерпілого ОСОБА_5 встановлено тілесні ушкодження у вигляді наскрізного поранення в ділянці правого стегна. Наявність рубців у ОСОБА_5 , свідчать про те, що у потерпілого були рани або пошкодження. Не можна виключити, що рани були вогнепальними, це опосередковано підтверджується виглядом цих рубців, а також їх анатомічним взаєморозташуванням на тілі: при чому, рубець, що розташований на переднє-зовнішній поверхні правого стегна, умовно на межі середньої та нижньої третини, міг бути наслідком загоєння вхідної вогнепальної рани, а рубец що розташований на переднє-внутрішній поверхні правого стегна в нижній третині, міг бути наслідком загоєння вихідної вогнепальної рани. Виходячи з цього постріл здійснювався справа наліво, ззаду на перед, зверху донизу. Таким чином не можна виключити, що ОСОБА_5 міг отримати одне наскрізне вогнепальне поранення правог стегна. Яке могло виникнути від одного пострілу із якоїсь стрілецької зброї. Морфологічна особливість рубців у потерпілого не виключають можливість їх утворення внаслідок одного пострілу із стрілецької зброї в березні 2022 року. Зазначене тілесне ушкодження відноситься до тілесних ушкоджень легкого ступеню тяжкості, щ спричинили короткочасний розлад здоров`я (т.2 а.с. 94-97);

- протоколом слідчого експерименту із свідком ОСОБА_12 від 15.11.2023 року із відеозаписом вказаного слідчого експерименту, під час якого ОСОБА_12 вказав на місці обставини здійснення пострілу ОСОБА_7 в напрямку цивільної особи біля господарського приміщення в селі Козаровичі Вишгородського району Київської облас (т.2 а.с. 49-54);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотокартками від 05.12.2023 року та відеозаписом вказаної слідчої дії, відповідно до якого свідок ОСОБА_12 за рисами обличчя впізнав на фото військовослужбовця ОСОБА_7 (т.2 а.с. 110-113);

- протоколом допиту свідка ОСОБА_12 від 15.11.2023 р., якого було допитано із дотриманням вимог ст. 615 КПК України із застосуванням відеофіксації допиту, про те що він є військовослужбовцем другого батальйону четвертої десантно-штурмової роти НОМЕР_4 окремої десантно-штурмової бригади ІНФОРМАЦІЯ_2 (військов частина № НОМЕР_3). 23.02.2022 року під час шикування на території РФ командир їх бригади віддав наказ про перетин державного кордону України, тобто йому було зрозуміло, що починається повномасштабне вторгнення ЗС РФ на територію України. 08.03.2022 року в другій половині дня, точного часу не встановлено, перебуваюч на вул. Соборній, що в селі Козаровичі Вишгородського району Київської області, ОСОБА_8 , здійснював піше патрулювання у парі з ОСОБА_7 , маршрут якого пролягав біля свинарника. В якийсь момент Калінович без будь-якого попередження застосував вогнепальну автоматичну зброю АК-74 калібру 5*45 мм, здійснивши постріл напрямку свинарника та потім пояснив, що побачив біля свинарника якусь цивільну особу без зброї. Видимість була добра, ще не темно, осадків в той день також не було. Він доповів командиру роти про факт застосування зброї, але цивільної особи, в яку стріляв ОСОБА_7 вони більше не бачили (т.2 а.с. 41-47).

При дослідженні вказаних вище доказів, а саме слідчих дій за участі свідка ОСОБА_12 , в тому числі його допиту в якості свідка, суд приймає до уваги положення ч. 11 ст. 615 КПК України, згідно якої показання, отримані під час допиту свідка, потерпілого, у тому числі одночасного допиту двох чи більше вже допитаних осіб, кримінальному провадженні, що здійснюється в умовах воєнного стану, можуть бути використані як докази в суді виключно у випадку, якщо хід і результати такого допиту фіксувалися за допомогою доступних технічних засобів відеофіксації.

Враховуючи дію на території України воєнного стану, неможливість доставки в судове засідання свідка ОСОБА_12 , оскільки відповідно листа № 222/км/18676 від 14.10.2024 року Координаційного штабу з питань поводження з військовополоненими останнього 31.01.2024 року у відповідності до вимог Порядку здійснення переда військовополонених ворогів державі-агресору та звільнення оборонців України, які перебувають в полоні держави-агресора, передано державі агресору, судом на підставі статей 3, 615 КПК України, досліджено відеозаписи слідчий дій за участі вказаного свідка в тому числі і його допиту в якості свідка та прийнято надані зазначени свідком показання в якості доказів у справі.

Суд зауважує, що засаді безпосередності, як і іншій загальній засаді, притаманна певна гнучкість при застосуванні в конкретних обставинах. Вказане кореспондується з правовою позицією Верховного суду, викладеною в постанові від 19.11.2019 року у справі № 750/5745/15-к (провадження № 51-10195 км 18)

При вирішенні питання про допустимість та належність досліджених доказів суд враховує, що Європейський суд з прав людини неодноразово зазначав, що допустимість доказів є прерогативою національного права і, за цим правилом, саме національні суди повноважні оцінювати надані ним докази (параграф 34 рішення у спра «Тейксера де Кастро проти Португалії» від 09.06.1998 року, параграф 54 рішення у справі «Шабельника проти України» від 19.02.2009 року), а порядок збирання доказів, передбачений національним правом, має відповідати основним правам, визнаним Конвенцією, а саме: на свободу, особисту недоторканість, на повагу до приватного сімейного життя (статті 5, 8 Конвенції) тощо.

Окрім цього, відповідно до ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», суди застосовують Європейську конвенцію з прав людини та основоположних свобод, а також практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Європейський суд з прав людини у п. 65 справи «Коробов проти України» (заява № 39598/03, остаточне рішення від 21.10.2011 року) зазначив, що при оцінці доказів суд, як правило, застосовує критерій доведення «поза розумним сумнівом» (див. рішення від 18.01.1978 року у справі «Ірланд проти Сполученого Королівства»). Прот така доведеність може випливати зі співіснування достатньо переконливих, чітких і узгоджених між собою висновків чи схожих неспростовних презумпцій факту.

Зібрані і досліджені у ході судового розгляду докази в своїй сукупності, є логічними і послідовним та узгоджуються між собою, а тому не викликають сумнівів у суду. З урахуванням послідовності показань потерпілого та свідків, які повністю узгоджуються із дослідженими у судовому засіданні письмовими доказами, показанн вказаних осіб судом визнаються правдивими та достовірними. Тож достовірність та об`єктивність наведених доказів у суду сумніву не викликає, адже вони отримані без порушення закону, узгоджуються один з одним, допустимі та достатні, у зв`язку з чим суд вважає можливим прийняти вказані докази.

При цьому суд визнає загальновідомим і таким, що не потребує окремого судового доказування в межах даного кримінального провадження, факт тимчасової окупації збоку Російської Федерації частини території України, яка розпочалася ще із збройної агресії 19.02.2014 року та повномасштабного вторгнення збройних сил Російськ Федерації на територію України 24.02.2022 року, в тому числі окупації з боку Російської Федерації частини Київської області, яка була окупована ЗС РФ в період з 24.02.2022 року по 31.03.2022 рік.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 року не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 року «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентськ Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 року за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ).

Прокурором пред`явлено ОСОБА_7 обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України (в редакції станом на 08.03.2022 року), а саме порушенні законів та звичаїв війни, яке виразилось у жорстокому поводженні з цивільним населенням

Зазначена норма є бланкетною нормою та «міжнародно-правова» бланкетність у кожному конкретному випадку потребує звернення до правил та звичаїв ведення війни, які повинні містити посилання на норми, статті і правила конвенцій, додаткових протоколів до конвенцій або норми звичаєвих правил, що наповнюють змі об`єктивної сторони злочину, передбаченого ст. 438 КК України.

Воєнні злочини це певна категорія діянь, заборонених міжнародним гуманітарним правом (діяння, що лежать в основі злочину), які відбуваються в контексті збройного конфлікту, який є міжнародним або не міжнародним за своїм характером (контекстуальний елемент). Наявність збройного конфлікту та зв`язок між конфліктом діянням, що лежить в основі злочину, є спеціальними складовими для кожного воєнного злочину: цей аспект відрізняє воєнні злочини від відповідних звичайних (загальнокримінальних) правопорушень. Контекстуальними елементами воєнних злочинів у міжнародному збройному конфлікті є такі: діяння вчинене в контекс міжнародного збройного конфлікту та пов`язане з ним і злочинець усвідомлює фактичні обставини, що свідчать про існування такого збройного конфлікту. Потрібен тісний зв`язок із бойовими діями, щоб конфлікт відігравав суттєву роль у здатності злочинця вчинити злочин, у рішенні його вчинити або меті його вчинення.

Отже, стосовно обвинуваченого має бути встановлено елементи воєнних злочинів, а саме контекстуальні та спеціальні.

Вирішуючи питання про правову кваліфікацію дій обвинуваченого ОСОБА_7 суд враховує, що відповідно до вимог частин 1 і 2 статті 2 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (надалі Конвенція від 12.08.1949 року), ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР ві 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупац Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до ст. 4 Конвенції від 12.08.1949 року особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Стаття 27 Конвенції від 12.08.1949 року, визначає, що особи, які перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім`ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильст чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників (стаття 29 Конвенції від 12.08.1949 року).

Також, згідно статті 32 вказаної Конвенції, забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослід які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей. Також жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від треті осіб якихось відомостей. (стаття 31 Конвенції від 12.08.1949 року).

Згідно статті 147 Конвенції від 12.08.1949 року, заборонено вбивство, тортури або нелюдяне поводження.

Крім того, відповідно до ст. ст. 50, 51 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що застосовується до захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І), від 08.06.1977 року цивільне населення складається з усіх осіб, які є цивільними особами. Цивільне населення й окремі цивільні осо користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв`язку з воєнними операціями. Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи, не повинні бути об`єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Відповідно до ст. 57 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що застосовується до захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І), від 08.06.1977 року при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб цивільні об`єкти. Щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи: а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення:

а.1) роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об`єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об`єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об`єктами у значенні пункту 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено;

а.2) вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об`єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму;

а.3) утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об`єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, як передбачається одержати.

Також, згідно ч. 2 ст. 75 зазначеного протоколу до Женевських конвенцій встановлено, що заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: а) насильство над життям, здоров`ям і фізичним та психічним стано осіб, зокрема: 1) вбивство ; 2) катування всіх видів - фізичні чи психічні; 3) тілесне покарання; 4) каліцтво .

Окрім того, згідно з п. а) ч. 3 ст. 85 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І), від 08.06.1977 перетворення цивільного населення або окремих цивільних осіб на об`єкт нападу розглядаються як серйозні порушення цьо Протоколу, коли вони вчиняються навмисне на порушення відповідних положень цього Протоколу і є причиною смерті або серйозного тілесного пошкодження чи шкоди здоров`ю.

При цьому поняття збройного конфлікту відсутнє у договірному міжнародному праві. Втім, послуговуються поняттям, яке було визначено рішенням Апеляційної палати Міжнародного трибуналу для колишньої Югославії у справі «The Prosecutor v. Dusko Tadic» від 02.10.1995 року, у пункті 70 якого говориться про те, що збройни конфлікт існує тоді, коли має місце застосування збройної сили між Державами або триває збройне насильство між урядовими силами та організованими збройними групами, або між такими групами в межах Держави. Міжнародне гуманітарне право застосовується з моменту початку таких збройних конфліктів і виходить за ме припинення військових дій, поки не буде укладено мир; або, у випадку внутрішніх конфліктів, допоки не буде досягнуто мирного врегулювання конфлікту. До цього моменту міжнародне гуманітарне право продовжує застосовуватися на всій території ворогуючих Держав або, у випадку внутрішніх конфліктів, на всій території, як перебуває під контролем однієї сторони, незалежно від того, чи відбуваються там фактичні бойові дії чи ні.

Міжнародний характер збройного конфлікту обумовлюється тим, що він відбувається між Високими Договірними Сторонами Женевських конвенцій 1949 року, якими можуть бути лише держави.

Спільна ст. 2 для Женевських конвенцій 1949 року передбачає, що Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Сьогодні вважається, що міжнародни збройний конфлікт виникає з того моменту, коли держава використовує збройні сили проти іншої держави, незалежно від причин чи інтенсивності протистояння, і незалежно від того, чи офіційно оголошено чи визнано політичний стан війни. Існування міжнародного збройного конфлікту визначається, передусім, тим, що насправ відбувається.

Як вже зазначалось, судом встановлено, що з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права)

У свою чергу обвинувачений ОСОБА_7 , будучи громадянином РФ та військовослужбовцем четвертої десантно-штурмової роти другого батальйону ІНФОРМАЦІЯ_4 (військова частина № НОМЕР_3), приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на території с. Козаровичі Вишгородського району Київської області у період 24.02.2022 року по 31.03.2022 року, а тому відповідно до ст. 43 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що застосовується до захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І) від 08.06.1977 року, мав статус комбатанта.

Суд вважає, поза сумнівом той факт, що обвинувачений ОСОБА_7 розумів факт незаконного перетину ним у складі ЗС РФ державного кордону України, свою участь у міжнародному збройному конфлікті, викликаному збройною агресією РФ проти України.

Положеннями Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 закріплений статус осіб, які перебувають під захистом, та яким має бути поводження з ними, зокрема містяться положення, спільні для територій сторін конфлікту та для окупованих територій.

Як встановлено судом, потерпілий ОСОБА_5 є цивільною особою, він є некомбатантом і не був учасником збройного конфлікту, а тому знаходився під захистом зазначених норм міжнародного права.

Таким чином, суд вважає, що сторона обвинувачення довела за відсутності вагомих підстав для сумніву, що обвинувачений розуміючи, що діє в умовах міжнародного збройного конфлікту, свій статус комбатанта, та те що потерпілий ОСОБА_5 є цивільною особою, перебуває під захистом та не несе для нього жодної загроз перебуваючи на патрулюванні, тобто при виконанні службових обов`язків, використав зброю надану йому для ведення війни та умисно здійснив невиправданий напад на цивільну особу (потерпілого), а саме відкрив вогонь по останньому, в результаті якого потерпілий отримав кульове поранення. Підсумовуючи вищевикладене, су вважає, що діяння, яке вчинене обвинуваченим становить серйозне порушення міжнародного гуманітарного права.

Аналізуючи вище перелічені докази в їх сукупності, провівши судовий розгляд в межах висунутого обвинувачення, відповідно до обвинувального акту, за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому досліджені всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінююч кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів з точки зору достатності та взаємозв`язку, а також в сукупності з показаннями потерпілого, свідків, суд приходить до висновку, що вказані докази належні, оскільки вони підтверджують існування обставин, що підлягають доказуванн допустимі, оскільки вони отримані в порядку встановленому КПК України, достовірні, оскільки фактичні дані отримані з цих доказів, не спростовані жодним іншим доказом, наданим сторонами кримінального провадження.

Під час судового розгляду не встановлено жодних фактів, які б свідчили, що обвинувачений діяв під фізичним чи психічним примусом з боку осіб, які представляли іноземну державу - РФ, тоді як обвинувачений допустив серйозне порушення вищезазначених норм міжнародного гуманітарного права.

Дослідивши матеріали кримінального провадження та безпосередньо дослідивши кожний наданий доказ як окремо, так і їх сукупність у взаємозв`язку, суд вважає, що всі докази по справі, які надані суду (стороною обвинувачення), є вагомими для того, щоб визнати обвинуваченого винуватим у пред`явленому йому обвинуваченні, ш відповідає стандартам доказування «поза розумним сумнівом».

Судом також встановлено, що дане кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia) відповідає загальним засадам кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених законом. Судом використані всі передбачені законом можливості для дотримання прав обвинуваченого, зокрема, права на захис на доступ до правосуддя, таємницю спілкування, невтручання у приватне життя. Також судом у повному обсязі було забезпечено змагальність процесу.

Таким чином, суд вважає, що вина обвинуваченого ОСОБА_7 у вчиненні інкримінованому йому злочину доведена поза розумним сумнівом у повному обсязі та кваліфікує його дії за ч. 1 ст. 438 КК України (в редакції станом на 08.03.2022 року), як порушення законів та звичаїв війни, яке виразилось у жорстокому поводженні цивільним населенням.

За змістом приписів ст.ст. 50, 65 КК України особі, яка вчинила кримінальне правопорушення, має бути призначено покарання необхідне і достатнє для її виправлення і попередження нових кримінальних правопорушень. При призначенні покарання суд повинен урахувати ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного, обставин що обтяжують та пом`якшують покарання.

Виходячи з указаної мети й принципів справедливості, співмірності та індивідуалізації, покарання повинно бути адекватним характеру вчинених дій, їх небезпечності та даним про особу винного.

Тож при призначенні обвинуваченому покарання, суд приймає до уваги, відсутність обставин, що обтяжують чи пом`якшують покарання, дані про особу обвинуваченого, який є військовослужбовцем, а також враховує ступінь тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, яке згідно зі ст. 12 КК України є особливо тяжки злочином, характер вчиненого діяння та його суспільну небезпечність, а саме те, що вчинений обвинуваченим злочин є злочином проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, порушення законів і звичаї введення війни, становить значну небезпеку для світового правопорядку та мирного співіснування людства на планет та з огляду на зневагу до норм міжнародного гуманітарного права, суд вважає за необхідне призначити обвинуваченому покарання в межах санкції ч. 1 ст. 438 КК України (в редакції станом на 08.03.2022 року) у вигляді позбавлення волі.

На думку суду таке покарання перебуває у справедливому співвідношенні із тяжкістю та обставинами скоєного і особою винного, адже справедливість розглядається як властивість права, виражена, зокрема, в рівному юридичному масштабі поведінки й у пропорційності юридичної відповідальності вчиненому порушенню, призначення такого покарання буде відповідати принципу необхідності і достатності для виправлення обвинуваченого і є дотриманням судом принципів «рівних можливостей» та «справедливого судового розгляду», встановлених ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та не суперечить практи Європейського Суду з прав людини та нормам кримінального законодавства України.

На думку суду, саме за таких обставин в повній мірі буде дотримано положення статті 50 КК України, згідно якої покарання є заходом примусу, що застосовується від імені держави за вироком суду до особи, визнаної винною у вчиненні злочину, і полягає в передбаченому законом порядку обмеження прав і свобод засудженог Покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засудженого, а також запобігання вчиненню нових злочинів як засудженим так і іншими особами.

Долю речових доказів вирішити згідно вимог ст. 100 КПК України.

Відповідно до ч. 2 ст. 124 КПК України, у разі ухвалення обвинувального вироку, суд стягує з обвинуваченого на користь держави, документально підтверджені витрати на залучення експерта. Таким чином, суд, керуючись ст. 124 КПК України, вважає за необхідне стягнути з ОСОБА_7 на користь держави процесуальні витрати з проведення у вказаному кримінальному провадженні експертизи від 07.12.2023 року № СЕ-19-23/70539-БЛ в сумі 1 434 грн.

Щодо запобіжного заходу, суд враховує, що ухвалою слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 11.01.2024 року ОСОБА_7 в порядку ч. 6 ст. 193, ч. 4 ст. 197 КПК України, обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою без визначення застави, отже вказаний запобіжний захід до набрання вироком законної сили слі залишити без змін.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 100, 122, 124, 368-370,373-374 КПК України, суд,-

УХВАЛИВ:

Визнати винним ОСОБА_7 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України та призначити йому покарання у вигляді позбавлення волі на строк 10 (десять) років.

Строк відбування покарання ОСОБА_7 рахувати з дня його фактичного затримання в порядку виконання вироку.

Обраний ОСОБА_7 запобіжний захід у вигляді тримання під вартою до набрання вироком законної сили залишити без змін.

Стягнути з ОСОБА_7 на користь держави процесуальні витрати за проведення експертизи від 07.12.2023 року № СЕ-19-23/70539-БЛ в сумі 1 434 (одна тисяча чотириста тридцять чотири) грн.

Речові докази по справі: стріляну кулю зі сталевим осердям від проміжного патрона калібру 5,45x39 мм. (квитанція № 713) знищити.

На вирок може бути подана апеляційна скарга до Київського апеляційного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, встановленого цим Кодексом, якщо таку скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги судове рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку. Копію вироку негайно після його проголошення вручити захиснику та прокурору. Копію вироку не пізніше наступного дня після ухвалення надіслати учасникам судового провадження, які не були присутніми в судовому засіданні.

Інформацію про ухвалений вирок, опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями ст. 297-5 КПК України та на офіційному веб-сайті суду.

Головуючий суддя: ОСОБА_1